

Knjiga proroka Joela i laodicejska adventistička crkva sedmoga dana - Broj dvadeset tri

Jeff Pippenger

2026-01-04

Broj dvadeset i tri

U dvadeset i drugom članku napisao sam: „Zatim je u jedanaestom poglavlju rodoslovlje izabranoga naroda predstavljeno s deset imena od Šema do Abrama. Jedanaesto poglavlje pripovijest je o Babilonskoj kuli, ali i rodoslovlje izabranoga naroda, kako je predstavljeno Abrahamom. Jedanaesto poglavlje uvodi izabrani narod koji je trebao stupiti u trostruki savez s Bogom. Treći i posljednji korak bila je žrtva Izaka u dvadeset i drugom poglavlju. Poglavlje ‘jedanaest’ alfa je početak, a poglavlje ‘dvadeset i dva’ omega svršetak. Vjera potrebna da se čuje Božji glas u značenju imena nije ništa drukčija od vjere potrebne da se čuje Njegov glas u brojčanom ustrojstvu Njegove Riječi.”

Jedanaesto poglavlje predstavlja savez Kajina i savez Abela. Tijekom godina opetovano smo pokazivali da proročke značajke kule babilonske predstavljaju krivotvoreni savez. Nakon potopa došlo je do promjene rasporedbi od bogoštovlja na vratima Edena prije potopa; a nakon potopa bogoštovlje je trebalo biti na žrtveniku. Žrtvenik je imao određene biblijske zahtjeve. Trebao je biti podignut od prirodnoga kamena, bez ikakva ljudskog klesanja ili tesanja kamena. Morao je biti kamen na kamenu, bez žbuke.

Svrha kule bila je da Nimrodovim četama pribavi ime, koje predstavlja karakter. U kuli vidimo čovjeka kako pokušava sam sebe spasiti i uzvisiti se kao bogove nebeske. Kula je simbol crkve koja misli da se može sama spasiti i koja misli da treba biti uzvišena, kao što čini deset kraljeva u Psalmu 83, kada uzdižu papinsku glavu u zloj konfederaciji biblijskog proročanstva, koja se zbiva pri nedjeljnom zakonu.

Pjesma ili psalam Asafov. Nemoj šutjeti, Bože; nemoj mirovati i ne budi tih, Bože. Jer evo, tvoji neprijatelji buče, i oni koji te mrze podigoše glavu. Psalmi 83:1, 2.

Svijet je upravo bio uništen Noinim potopom, a razlog zbog kojega je Bog označio završetak vremena milosti pretpotopnom svijetu bio je taj što su čovjekove misli postale zle svagda. Biblija govori o jedinstvu na različite načine, a jedan je od njih gledati „oči u oči“. Mogu li dvojica hoditi zajedno ako nisu složni?

Zaklinjem vas, braćo, imenom Gospodina našega Isusa Krista: svi budite jedno u govoru i neka ne bude razdora među vama, nego budite savršeno sjedinjeni u istoj misli i u istome sudu. 1 Korinćanima 1:10.

Kada je Bog pobrkao jezik pri sudu nad Nimrodovim kraljevstvom, to pokazuje da su prije te pomutnje svi bili u jedinstvu, te su stoga svi bili istoga karaktera, a taj je karakter bio religija utemeljena na ljudskim djelima — za razliku od onih u istome poglavlju koji su predstavljeni po

Abrahamu. Šem je bio vjerna duša u vrijeme Nimroda. Povjesničari ukazuju na Šema kao na onoga koji je ubio Nimroda, silnoga buntovnika pred Gospodinom. Bit ostaje i bez povjesničarskih shvaćanja, jer je Šem čovjek saveza, koji svoje podrijetlo po krvi vodi do Noe, čovjeka saveza, koji svoje podrijetlo po krvi vodi natrag do Seta, još jednoga čovjeka saveza, koji je ušao u povijest saveza da bi zamijenio svojega brata Abela, koji je bio još jedan čovjek saveza i izravni Adamov potomak.

Jedanaesto poglavlje Postanka velika je borba između Krista i Sotone, u kontekstu saveza života i saveza smrti. Nimrod predstavlja velikoga lovca pred Gospodinom, jer predstavlja crkvu koja ima mnogo sljedbenika. Abram, preko Šema, predstavlja crkvu koja ima tek malo sljedbenika. Šem je bio čovjek saveza kada je Nimrod gradio svoju kulu, ali dva saveza u jedanaestom poglavlju nisu predstavljeni po Šemu i Nimrodu, nego po Nimrodu i Abrahamu. Pavao jasno utvrđuje ovo proročko pravilo.

Jer ovaj Melkisedek, kralj Salema, svećenik Boga Svevišnjega, koji susrete Abrahama kad se vraćao od poraza kraljeva te ga blagoslovi; kojemu i Abraham dade desetinu od svega; koji je najprije, po tumačenju, Kralj pravednosti, a potom i Kralj Salema, to jest Kralj mira; bez oca, bez majke, bez rodoslovlja, nemajući ni početka danâ ni svršetka života, nego sličan Sinu Božjemu, ostaje svećenik zauvijek. Promotrite dakle kolik je bio ovaj čovjek kojemu je i patrijarh Abraham dao desetinu od plijena.

I doista oni od sinova Levijevih koji primaju svećeničku službu imaju zapovijed da po Zakonu uzimaju desetine od naroda, to jest od svoje braće, premda su i oni izašli iz Abrahamovih njedara:

Ali onaj kojemu podrijetlo nije ubrojeno među njih primao je desetine od Abrahama i blagoslovio onoga koji je imao obećanja. A bez ikakva protuslovlja manje prima blagoslov od većega. I ovdje desetine primaju smrtni ljudi; a ondje ih prima onaj za kojega se svjedoči da živi. I, da tako kažem, i Levi, koji prima desetine, dao je desetinu u Abrahamu. Jer još bijaše u bedrima svojega oca kad ga Melkisedek sreće. Hebrejima 7:1–10.

U predmetu Melkisedeka nalazi se mnogo sadašnje istine, no ja samo ističem da Pavao izravno uči kako proročke značajke saveznih ljudi — a pod tim mislim na muškarce i žene u nadahnutom svjedočanstvu čije biblijsko svjedočanstvo označava putokaz na proročkoj liniji Božjega saveza s čovječanstvom — upućuju na to. Pavao uči da je Melkisedek, koji je živio prije nego što je levitsko svećeništvo bilo uspostavljeno na Sinaju, i stoga više od četiri stotine godina prije nego što je levitsko svećeništvo postojalo, primio desetinu od Levija. Da bi netko bio u levitskom svećeništvu, morao je biti levit koji je mogao dokazati svoje krvno podrijetlo od Levija. Melkisedek nije mogao pokazati da njegovo podrijetlo potječe iz Levijeve loze, jer Levi još nije bio rođen.

Linija proročanstva koja predstavlja Božji savez s Adamom i Evom zapravo su dva saveza. Prvi je bio savez života s jednostavnom kušnjom. Nakon pada i neuspjele kušnje, sljedeći je savez uključivao krv janjeta kako bi se osigurala odjeća. Zatim je uslijedio Božji savez s čovječanstvom, predstavljen dugom, Noom i bogoslužjem na žrtveniku. Potom dolazi Postanak jedanaest, gdje je započeo Božji savez s izabranim narodom, koji će se zvati Hebreji. U svakoj od tih priča biblijski

su likovi muškarci ili žene saveza.

U Postanku jedanaest iznosi se početak saveza života s izabranim narodom, i to upravo ondje gdje Nimrod uspostavlja savez smrti, predstavljen opekama i žbukom, koje su bile krivotvorina neklesanoga kamena i odsutnosti žbuke, što je bilo predstavljeno žrtvenikom. Sestra White obavještava nas da žrtvenik predstavlja Krista; stoga Nimrodova religija, koja je krivotvorena religija, predstavlja krivotvorenoga Krista.

I rekoše jedan drugomu: Hajde da načinimo opeke i dobro ih ispečemo. I opeka im bijaše mjesto kamena, a smola im bijaše mjesto žbuke. Postanak 11,3.

A ako mi načiniš žrtvenik od kamena, nemoj ga zidati od tesanoga kamena; jer ako na nj podigneš svoje oruđe, oskvrnuo si ga. Izlazak 20,25.

„U opasnosti smo da pomiješamo sveto i obično. Sveti oganj od Boga treba se upotrebljavati u našim naporima. Pravi oltar jest Krist; pravi oganj jest Duh Sveti. To je naše nadahnuće. Samo onda kada Duh Sveti vodi i upravlja čovjekom, on je siguran savjetnik. Ako se odvratimo od Boga i od Njegovih izabranih da bismo pitali na tuđim oltarima, bit će nam odgovoreno prema našim djelima.” Selected Messages, knjiga 3, 300.

Među ostalim istinama, jedna od pouka koje se proročki izvode iz jedanaestog poglavlja Postanka jest da ono predstavlja početak jedne proročke linije. Noin potop označava proročko razdvajanje. Kada je Noa izišao iz arke, trebao je postojati nov način bogoslužja, a način bogoslužja uvijek proizvodi dvije skupine štovatelja, kao što je izneseno u povijesti Kajina i Abela. Jedanaesto poglavlje Postanka novi je svijet, s početnom poviješću koja postaje temeljna priča završne povijesti, dok Božji saveznički narod posljednjih dana poziva radnike jedanaestoga sata iz Babilona tijekom krize nedjeljnoga zakona. Nimrod je čovjek grijeha tijekom krize nedjeljnoga zakona, a Šem, koji je Abraham, jest čovjek Božji u toj istoj krizi. Raspršenje i pomutnja jezika u jedanaestom poglavlju Postanka započeli su ubrzo nakon što je Noa izišao iz arke. Tema jedanaestoga poglavlja jesu dva saveza, a priča doseže svoj zaključak kada je treći korak Abrahamova saveza iznesen u dvadeset i drugom poglavlju.

Jedanaesto poglavlje jest alfa-povijest Abrahamove loze koja doseže omega-povijest u dvadeset drugom poglavlju. Početna priča o Nimrodovu Babelu i završna priča o prinošenju Izaka obje predstavljaju konačni sud nad čovječanstvom. Loza započinje kod Nimrodove kule i proteže se do prinošenja Izaka, a kulminira u dvama suprotnim prinosima. Nimrodov prinos prima Božji izvršni sud, a Abrahamov sud prima Božji blagoslov. Nimrod je alfa jedanaestog poglavlja, a Abraham je omega dvadeset drugog poglavlja. Omega je uvijek veća, najmanje dvadeset i dva puta prema hebrejskom alfabetu, a sila očitovana u pomutnji jezika i rasijavanju naroda po svoj zemlji bila je daleko nadmašena silom križa. Nimrodova kula predstavlja Kule blizance od 11. rujna, a prinošenje Izaka predstavlja nedjeljni zakon.

Linija saveza s izabranim narodom počinje simbolom broja jedanaest, a završava simbolom dvadeset i dva. Ta linija završava pri svršetku vremena milosti u alfa-povijesti Nimroda, kao i u omega-povijesti Abrahama. Sama povijest Nimroda i Abrahama izložena je u prvoj knjizi Biblije, i postavljena je u kontekst sabiranja ostataka nakon posve nedavnog razorenja Noinim potopom. U

prvoj knjizi Biblije prikaz dvaju saveza pruža dva svjedoka koja izlažu svršetak vremena milosti u liniji od jedanaestoga do dvadeset i drugoga poglavlja.

Tko čini nepravdu, neka i dalje čini nepravdu; i tko je nečist, neka i dalje bude nečist; i tko je pravedan, neka i dalje čini pravdu; i tko je svet, neka i dalje bude svet. Otkrivenje 22,11.

Nimrod je i dalje nepravedan i nečist, a Abraham i dalje pravedan i svet, kako je predloženo u alfi Postanka 11–22, a također i u omegi Otkrivenja 22,11. Neposredno prije nego što se vrijeme milosti zatvori, u retku 10 izriče se objava da se ne zapečate riječi proroštva ove knjige. Neposredno prije nego što se vrijeme milosti zatvori, već u samome sljedećem retku, u Otkrivenju treba biti proročanstvo koje valja otpečatiti. Dva retka nakon retka jedanaest, Krist daje ključ za otpečaćenje toga proročanstva.

I reče mi: Ne zapečati riječi proroštva ove knjige, jer je vrijeme blizu. Tko je nepravedan, neka i dalje bude nepravedan; i tko je nečist, neka i dalje bude nečist; i tko je pravedan, neka i dalje bude pravedan; i tko je svet, neka i dalje bude svet. I evo, dolazim uskoro, i plaća moja sa mnom je, da dam svakomu prema njegovu djelu.

Ja sam Alfa i Omega, početak i svršetak, prvi i posljednji. Otkrivenje 22,10–13.

Dvadeset drugo poglavlje omega je poglavlje cijele Biblije, a ključ za otvaranje zapečaćenog proroštva u Otkrivenju jest načelo koje je Krist iznad svih drugih istaknuo u prvom poglavlju Otkrivenja. Prvo poglavlje jest prvo slovo hebrejskog alfabeta, a dvadeset drugo posljednje. U recima devet do jedanaest prvoga poglavlja Ivan se predstavlja i poistovjećuje Krista kao Alf i Omegu.

Ja Ivan, vaš brat i sudionik u nevolji i u kraljevstvu i postojanosti Isusa Krista, bijah na otoku zvanom Patmos, zbog riječi Božje i zbog svjedočanstva Isusa Krista. Bijah u Duhu na Dan Gospodnji i začuh iza sebe snažan glas, kao glas trube, koji govoraše: Ja sam Alfa i Omega, prvi i posljednji; i: Što vidiš, napiši u knjigu i pošalji sedmerim crkvama koje su u Aziji: u Efezu, i u Smirnu, i u Pergamu, i u Tijatiru, i u Sardu, i u Filadelfiju, i u Laodiceju. Otkrivenje 1:9-11.

U jedanaestom retku Ivan se nalazi na Patmosu, ali se u dvanaestom retku okreće, i od toga trenutka nadalje nalazi se u nebeskom svetištu. Tako u recima 9/11 nalazimo Ivanovo svjedočanstvo, koje Isusa poistovjećuje kao Alf i Omegu, nešto što je Isus već o sebi posvjedočio u retku 8:

Ja sam Alfa i Omega, početak i svršetak, govori Gospodin, koji jest, i koji bijaše, i koji dolazi, Svevladar. Otkrivenje 1,8.

U osmom retku Ivan zapisuje ono što je čuo da Krist govori o sebi samome. U recima devet do jedanaest Ivan govori o sebi. To predstavlja dva svjedoka u prvim jedanaest redaka koji prepoznaju Krista kao Alf i Omegu. Recima devet do jedanaest predstavljaju zasebnu misaonu cjelinu. Premda su povezani s čitavim poglavljem, u tim recima Ivan govori o sebi, dok u recima četiri do osam Ivan govori u ime Božanstva njegovim crkvama. Redak četiri započinje misaonu cjelinu koja završava u retku osam. To se prepoznaje po uvodnim obilježjima Krista, koji bijaše i jest i koji će

doći, pri čemu je tako označen u retku četiri, a zatim ponovno u retku osam.

Ivan sedmerim crkvama koje su u Aziji: milost vam i mir od Onoga koji jest, i koji bijaše, i koji dolazi; i od sedam Duhova koji su pred njegovim prijestoljem; i od Isusa Krista, koji je vjerni svjedok, i prvorodenac od mrtvih, i knez kraljeva zemaljskih. Njemu koji nas je ljubio i oprao nas od naših grijeha u svojoj krvi, i koji nas je učinio kraljevima i svećenicima Bogu i Ocu svojemu; njemu slava i vlast u vijeke vjekova. Amen. Evo, dolazi s oblacima; i vidjet će ga svako oko, i oni koji ga probodoše; i naricat će zbog njega sva plemena zemaljska. Da, Amen.

Ja sam Alfa i Omega, početak i svršetak, govori Gospodin, koji jest, i koji bijaše, i koji dolazi, Svemogući. Otkrivenje 1,4–8.

Prva tri retka prvoga poglavlja iznose Otkrivenje Isusa Krista, koje se otpećauje neposredno prije nego što vrijeme milosti završi, jer treći redak kaže: „Jer vrijeme je blizu.” „Vrijeme je blizu” istovjetna je izjava onoj u desetom retku dvadeset drugoga poglavlja, koja kaže: „Ne zapečati riječi proroštva ove knjige jer vrijeme je blizu.” Proročanstvo koje se otpećauje jest Otkrivenje Isusa Krista.

Četvrti redak započinje otpećaćivanje, i četvrti redak započinje Ivanovim svjedočanstvom: „Ja Ivan”, a zatim se u osmom retku sam Krist poistovjećuje. Ljudski svjedok u prvom od tih pet redaka, a božanski svjedok na kraju. Četvrti redak označuje Nebeskoga Oca kao onoga „koji jest, i koji bijaše, i koji dolazi”. Osmi redak označuje Krista kao onoga „koji jest, i koji bijaše, i koji dolazi”.

Ključ za otpećaćenje Otkrivenja Isusa Krista jest načelo alfe i omega. Kao Prvi i Posljednji, Krist također postoji u sadašnjosti, premda je bio u prošlosti i bit će u budućnosti. Činjenica da su Isus i Otac obojica Bog koji bijaše, i jest, i koji će doći, još je jedan prikaz Krista kao Alfe i Omega. On je Alfa i Omega, Prvi i Posljednji, Početak i Svršetak, i bio je na početku te će biti na svršetku. „Ključevi” kraljevstva, koji su dani crkvi u Cezareji Filipovoj, također su „ključ” položen na Elijakimovo rame u Izaiji 22:22. Alfa knjige Otkrivenja jest prvo poglavlje, a omega je dvadeset i drugo, stoga nalazimo čitav hebrejski alfabet u poglavljima Otkrivenja. Trinaesto poglavlje predstavlja pobunu Sjedinjenih Američkih Država, a potom i svijeta. Prvo poglavlje predstavlja Krista kao Alf i Omegu, a dvadeset i drugo poglavlje prepoznaje istu istinu, ali u vezi s otpećaćenjem spomenutim u prvom poglavlju. Prvo, trinaesto i dvadeset i drugo poglavlje predstavljaju tri hebrejska slova koja zajedno tvore riječ „istina”.

U dvadeset i trećem poglavlju Matejeva evanđelja Isus izriče osam teškoća nad farizejima i saducejima. U posljednjem retku dvadeset i drugoga poglavlja Kristov razgovor s cjepidlakavim Židovima završio je zagonetkom o Davidu, zagonetkom koja se može razriješiti jedino ako se razumije načelo alfe i omega.

Dok su farizeji bili okupljeni, Isus ih upita govoreći: Što mislite o Kristu? Čiji je on sin?

Rekoše mu: Sin Davidov.

Kaže im: Kako ga onda David u Duhu naziva Gospodinom govoreći: Gospod reče Gospodinu mojemu: Sjedi meni zdesna, dok ne položim neprijatelje tvoje za podnožje nogama tvojim? Ako ga dakle David naziva Gospodinom, kako mu je sin?

I nitko mu ne mogaše odgovoriti ni riječi; niti se itko od onoga dana usuđivaše više postavljati mu pitanja. Matej 22,41–46.

Zaključak dvadeset drugog poglavlja označava putokaz u povijesti Saveza. I Jeremija se bavi ovom linijom istine:

Riječ koja dođe Jeremiji od Gospodina govoreći: Stani na vratima Doma Gospodnjega i ondje objavi ovu riječ te reci: Čujte riječ Gospodnju, svi vi iz Jude koji ulazite na ova vrata da se klanjate Gospodinu. Ovako govori Gospodin nad Vojskama, Bog Izraelov: Popravite svoje putove i svoja djela, i dat ću vam da prebivate na ovome mjestu. Ne uzdajte se u lažljive riječi govoreći: Hram Gospodnji, Hram Gospodnji, Hram Gospodnji, ovo je.

Jer ako doista popravite svoje putove i svoja djela; ako doista budete izvršavali pravdu između čovjeka i njegova bližnjega; ako ne budete tlačili stranca, sirotu i udovicu, i ne budete prolijevali nedužnu krv na ovome mjestu, niti budete hodili za drugim bogovima sebi na propast: tada ću učiniti da prebivate na ovome mjestu, u zemlji koju sam dao vašim ocima, od vijeka do vijeka. Evo, uzdate se u lažljive riječi, od kojih nema koristi. Hoćete li krasti, ubijati i činiti preljub, i lažno se zaklinjati, i kaditi Baalu, i hoditi za drugim bogovima kojih ne poznajete; pa dolaziti i stajati predomnom u ovome domu koji se zove mojim imenom, i govoriti: Izbavljeni smo da činimo sve te gadosti?

Je li ovaj Dom, koji se zove mojim imenom, postao u vašim očima razbojnička pećina? Evo, i ja sam to vidio, govori Gospodin. Nego idite sada na moje mjesto koje bijaše u Šilu, gdje sam isprva nastanio svoje ime, i vidite što sam mu učinio zbog opachine svojega naroda Izraela.

A sada, budući da ste učinili sva ta djela, govori Gospod, i premda sam vam govorio, ustajući rano i govoreći, vi niste slušali; i premda sam vas pozivao, vi se niste odazvali; zato ću učiniti ovom domu, koji se naziva mojim imenom, u koji se uzdate, i ovomu mjestu koje dadoh vama i vašim ocima, kao što sam učinio Šilu. I odbacit ću vas od lica svojega, kao što sam odbacio svu vašu braću, sav rod Efrajimov. Zato se ne moli za ovaj narod, niti za njih podiži vapaj ni molitvu, niti mi posreduj: jer te neću uslišiti. Jeremija 7,1–16.

Jeremiji je bilo rečeno da ne moli za drevni Izrael, jer su dosegli točku s koje nema povratka, kao i cjepidlačeći Židovi na kraju dvadeset i drugog poglavlja. Kada se Mojsije, čovjek Saveza, suočio s Božjom odlukom da uništi izabrani saveznički narod, Mojsije je posredovao molitvom. U sedmom poglavlju Jeremiji se kaže da ne moli za taj isti saveznički narod. Proročanska povijest Šila prepoznaje se kao dokaz, redak po redak, da Bog odbacuje izabrani saveznički narod kada njihov grijeh dosegne neotkupivu točku, kako je izraženo u jednom retku.

Efrajim je prionuo uz idole; ostavi ga na miru. Hošea 4,17.

U povijesti saveza točka na kojoj Bog završava svoj saveznički odnos predstavlja određeni putokaz. Odbacivanje izvještaja Jošue i Kaleba, koje označava desetu kušnju, još je jedan primjer.

Jeremiji je također nekoliko poglavlja kasnije rečeno da ne moli za ovaj narod.

Zato se ti ne moli za ovaj narod, niti podiži vapaj ni molitvu za njih; jer ih neću uslišiti u vrijeme kad mi budu vapili zbog svoje nevolje. Jeremija 11,14.

U sedmom poglavlju izbacivanje Laodicejaca pri nedjeljnom zakonu, kako je predstavljeno simbolikom Šiloaha, označava ono što će On „učiniti“ u bliskoj budućnosti.

Zato ću učiniti ovom Domu koji se zove mojim imenom, u koji se uzdate, i mjestu koje sam dao vama i vašim ocima, kao što sam učinio Šilu. I odbacit ću vas ispred svoga lica, kao što sam odbacio svu vašu braću, sav rod Efrajimov. Zato se ne moli za ovaj narod, niti podiži vapaj ni molitvu za njih, niti mi posređuj za njih: jer te neću uslišati. Jeremija 7,14–16.

U jedanaestom poglavlju zapovijed da se ne moli odnosi se na strah koji će obuzeti Laodicejce kada se nađu u vremenu nevolje koje slijedi nakon zakona o nedjelji. Strah koji iskuse smješten je unutar povijesti njihova odbacivanja Saveza.

Poslušajte riječi ovoga saveza i govorite ljudima Judinim i stanovnicima jeruzalemskim; i reci im,

Ovako govori Gospodin, Bog Izraelov;

Proklet bio čovjek koji ne posluša riječi ovoga saveza, koji zapovjedih vašim ocima u dan kad ih izvedoh iz zemlje egipatske, iz željezne peći, govoreći: Slušajte glas moj i vršite ih, prema svemu što vam zapovijedam; tako ćete mi biti narod, a ja ću vam biti Bog; da izvršim zakletvu kojom se zakleh vašim ocima da ću im dati zemlju kojom teče mlijeko i med, kao što je danas.

Tada odgovorih i rekoh: Tako neka bude, Gospodine. Tada mi Gospod reče,

Objavi sve ove riječi po gradovima Judinim i po ulicama jeruzalemskim govoreći: Čujte riječi ovoga Saveza i vršite ih. Jer usrdno sam opominjao oce vaše od dana kad ih izvedoh iz zemlje egipatske pa sve do današnjega dana, uranivši i opominjući, govoreći: Poslušajte glas moj. Ali oni nisu poslušali niti prignuli uho svoje, nego su hodili svaki po okorjelosti svojega zloga srca; zato ću pustiti na njih sve riječi ovoga Saveza, koje sam im zapovjedio da vrše, ali ih oni nisu vršili.

I Gospod mi reče: Urota se nađe među ljudima Judinim i među stanovnicima jeruzalemskim. Vratite se bezakonjima svojih pradjedova, koji ne htjedoše slušati moje riječi; te podoše za drugim bogovima da im služe: dom Izraelov i dom Judin prekršili su moj savez koji sklopili su s njihovim ocima.

Zato ovako govori Gospodin: Evo, dovest ću na njih zlo od kojega neće moći umaći; i premda će vapiti k meni, neću ih uslišati. Tada će gradovi Judini i stanovnici Jeruzalema poći te vapiti k bogovima kojima prinose kad; ali ih oni nipošto neće izbaviti u vrijeme njihove nevolje. Jer koliko je tvojih gradova, toliko je i tvojih bogova, o Judo; i koliko je ulica u Jeruzalemu, toliko ste podigli žrtvenika toj sramoti, žrtvenika da pale kad Baalu.

Zato se ti ne moli za ovaj narod i ne uzdiži za njih vapaj ni molitvu; jer ih neću uslišiti u vrijeme kada mi zavape zbog svoje nevolje. Jeremija 11,1–14.

Uskrsnuće kandidata koji trebaju biti među sto četrdeset i četiri tisuće prepoznaje se u Otkrivenju 11,11; i njihovo konačno sabiranje prepoznaje se u Izaiji 11,11; a vanjska linija zmaja, Zvijeri i lažnoga proroka prepoznaje se u Danielu 11,11; Sud nedjeljnoga zakona nad kukoljem prepoznaje se u Ezekielu 11,11, a kazna i strah koji dolaze na lude djevice prepoznaju se u Jeremiji 11,11.

Zapovijed da se ne moli za ovaj narod putokaz je u posljednjim stihovima dvadeset i drugoga poglavlja Evanđelja po Mateju, a dvadeset i treće poglavlje prepoznaje osam jao nad adventizmom. Dvadeset i treće poglavlje jest ili 22. listopada 1844., ili nedjeljni zakon. Oba ta putokaza ispunjenje su ženidbe, a ženidba je između nevjeste i muža, koji dolaze zajedno kao jedno tijelo. Konzumacija ženidbe predstavlja pomirenje, ili „biti jedno“. Čovjek je stvoren na sliku Božju, i On je stvorio muško i žensko. Njihovo je potomstvo predstavljeno s dvadeset i tri kromosoma od muškarca i dvadeset i tri od žene. Zajedno njihovih četrdeset i šest kromosoma sačinjava hram. Svaki je pojedinac hram, jer ne znate li da ste hram Gospodnji?

Ispunjenje braka, kada to dvoje postaju jedno, jest sjedinjenje dvaju hramova od po dvadeset i tri, kako bi se oblikovao jedan hram od četrdeset i šest. Krist je Onaj koji gradi hram, i On gradi svoju crkvu kao ženski hram koji se treba sjediniti s Njegovim muškim hramom. Ta se povezanost ostvaruje kada se ljudski hram sjedini s Božanskim u Svetinji nad svetinjama Božjega hrama. „Dvadeset i tri“ simbol je zapečaćenja sto četrdeset i četiri tisuće, a to je djelo započelo na svršetku proročanstva o dvije tisuće i tri stotine godina. Matej dvadeset i tri jest objava osude protiv laodicejskih adventista sedmoga dana, koji su krivotvorina sto četrdeset i četiri tisuće.

Sto četrdeset i četiri tisuće jesu osmi koji je od sedmorice, i oni su oni koji su uskrišeni osmoga dana, i oni su osam duša u Noinoj arci, oni su osam Setovih potomaka, a pečat na njihovim čelima bio je predodčen obrezanjem koje se vršilo osmoga dana. Oni su svećenici koji su pomazani za službu osmoga dana, a izricanje osam jao nad adventizmom u dvadeset trećem poglavlju izricanje je protiv krivotvorenoga osmoga.

Izricanje jao nad ludim djevicama prethodi pečaćenju Božjega naroda u završnom retku dvadeset i drugoga poglavlja. Dvadeset i drugo poglavlje usklađeno je s dvadeset i drugim poglavljem u Postanku, jer prva knjiga Staroga zavjeta predoznaje prvu knjigu Novoga zavjeta. U središtu proročke linije od Mateja jedanaest do dvadeset i drugoga poglavlja, koja obuhvaća dvanaest poglavlja, a šesto od tih dvanaest poglavlja jest šesnaesto poglavlje, ime Šimuna Barjone bilo je promijenjeno u Petar.

A i ja tebi kažem: ti si Petar, i na toj stijeni sagradit ću svoju Crkvu; i vrata paklena neće je nadvladati. Matej 16,18.

U Mateju od jedanaestog do dvadeset i drugog poglavlja ima 459 redaka. Središnji redak jest sedamnaesti redak šesnaestoga poglavlja, ali taj se redak ne može odvojiti od redaka osamnaestoga i devetnaestoga, jer oni čine jednu izjavu.

A Isus mu odgovori i reče: Blago tebi, Šimune Barjona, jer ti to ne objavi tijelo i krv, nego Otac moj koji je na nebesima. A ja tebi kažem: ti si Petar, i na toj stijeni sagradit ću Crkvu svoju, i vrata paklena neće je nadvladati. I dat ću ti ključeve kraljevstva nebeskoga: i što god

svežeš na zemlji, bit će svezano na nebesima; i što god odriješiš na zemlji, bit će odriješeno na nebesima. Matej 16:17–19.

Samo središte jedanaestoga do dvadeset drugoga poglavlja jest temeljna savezna izjava kršćanstva. U toj se izjavi Šimunovo ime mijenja u Petar, pri čemu, kada primijenite brojevi položaj koji svako slovo engleskoga jezika zauzima — kao što je „a“ jedan, a „z“ dvadeset i šest — nalazite da je „p“ 16, „e“ 5, „t“ 20, drugo „e“ 5, a „r“ 18. Kada pomnožite $16 \times 5 \times 20 \times 5 \times 18$, rezultat je 144.000, a upućivanje na Petrovu promjenu imena, simbol saveznoga odnosa, nalazi se u 16. poglavlju, 18. retku, a prvo slovo imena Petar jest broj 16, a posljednje slovo broj 18. Sve se to nalazi u središtu dvanaest poglavlja koja počinju simbolom jedanaest i završavaju simbolom dvadeset i dva.

Taj se redak također nalazi u jedanaestom do dvadeset drugom poglavlju Postanka, a u toj liniji ima 305 redaka, što određuje sedamnaesto poglavlje i jedanaesti redak kao središte te linije. Ta linija od dvanaest poglavlja prve knjige Staroga zavjeta označuje savez s Abrahamom te predstavlja alfa-liniju koja se susreće s omega-linijom u istim poglavljima prve knjige Novoga zavjeta. Središte omega-linije u Mateju vrhunac je savezničkog odnosa sto četrdeset i četiri tisuće, koji su znak saveza što se podiže pri nedjeljnom zakonu. Središnji redak linije Postanka ne označuje samo središnji redak, nego i drugi, odnosno srednji korak trostrukoga saveza s Abrahamom, a jednako tako značajno i znak saveza.

I obrezujte tijelo svoje kože; i to će biti znak saveza između mene i vas. Postanak 17,11.

S ovim ćemo nastaviti u sljedećem članku.

„Zatim je, dok je čekaao prašinu i smeće, lažne dragulje i krivotvoreni novac, sve to ustalo i izašlo kroz prozor poput oblaka, a vjetar ih je odnio. U toj vrevi nakratko sam sklopio oči; kad sam ih otvorio, svega smeća više nije bilo. Dragocjeni dragulji, dijamanti, zlatnici i srebrnjaci, ležali su rasuti u izobilju po cijeloj sobi.“

„Zatim je na stol stavio kovčežić, mnogo veći i ljepši od prijašnjega, te je šakama skupljao dragulje, dijamante, novčiće i ubacivao ih u kovčežić, sve dok nije ostao ni jedan, premda neki od dijamanta nisu bili veći od vrška pribadače.“

“Tada me pozvao da ‘dođem i vidim’.”

„Pogledala sam u kovčežić, ali moje su oči bile zaslijepljene tim prizorom. Sjale su deset puta većom slavom nego prije. Pomislila sam da ih je pijesak izgladio pod nogama onih opakih osoba koje su ih razbacale i zgazile u prah. Bile su složene u prekrasnom redu u kovčežiću, svaka na svome mjestu, bez ikakva vidljiva truda čovjeka koji ih je ondje bacio. Viknula sam od same radosti, i taj me usklik probudio.” Early Writings, 83.

„Dolazak Gospodnji odgađate predaleko. Vidjela sam da je kasna kiša dolazila [iznenada kao] ponoćni poklič, i s deset puta većom silom.“ Spalding and Magan, 5.

I u svim stvarima mudrosti i razuma, o kojima ih je kralj ispitivao, našao ih je deset puta boljima od svih čarobnjaka i zvjezdooznaka koji bijahu u svem njegovu kraljevstvu. Daniel

1:20.